

ENTER

念珠

หนึ่ง
ศวมืด

นิพนธ์

10

ENTER

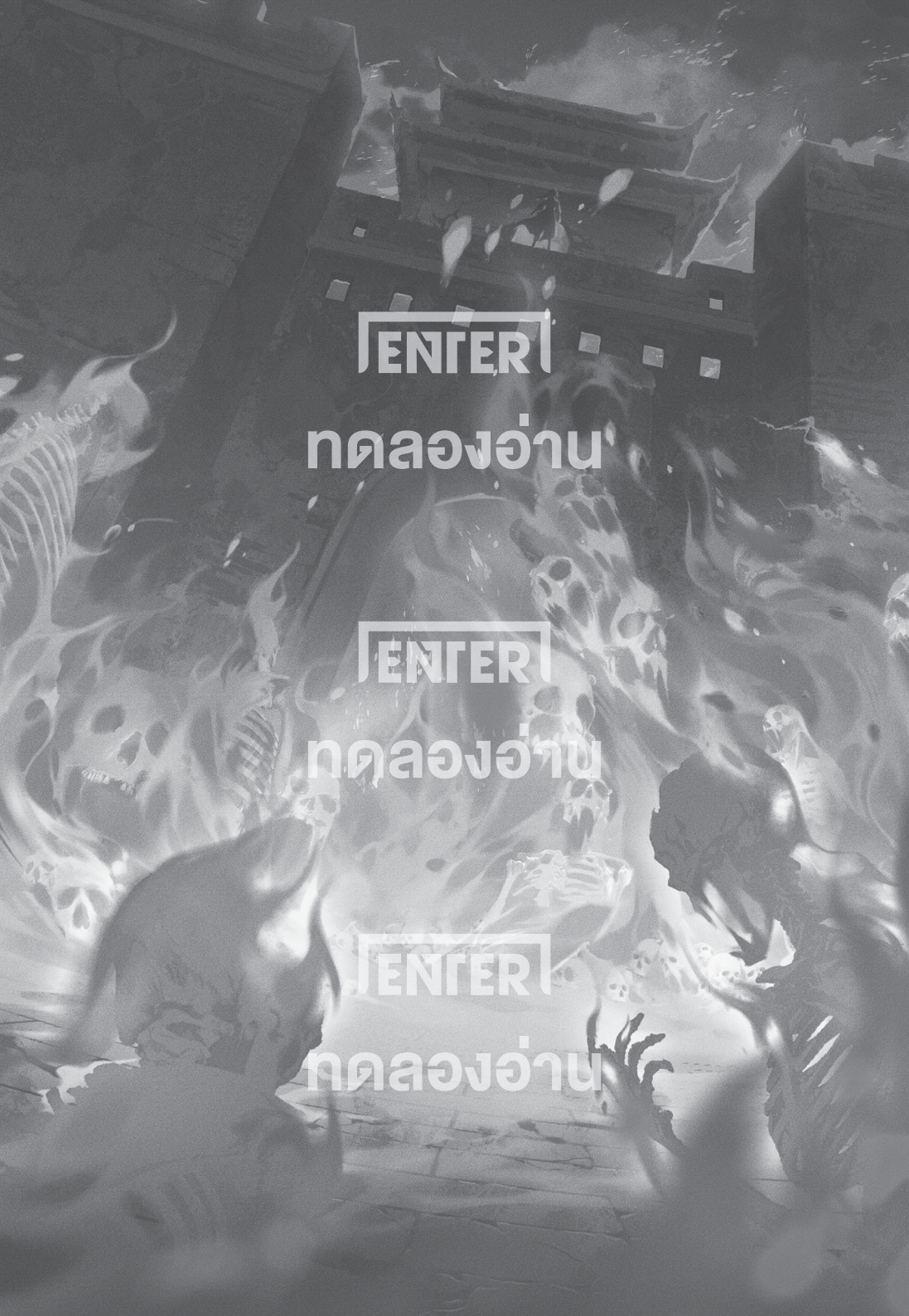
ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ ไปกับเอ็นเรอริบุ๊กส์

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอ็นเรอริบุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

หากมาลองคิดดีๆ สักหน ผู้บำเพ็ญเพียรทั้งหลายล้วนเป็นสิ่งมีชีวิต
ประหลาด พุ่มผึ่กบำเพ็ญเพียรเพื่อพลังอันยิ่งใหญ่และอายุขัยอันยาวนานแท้ๆ
แต่กลับเอาตัวเองไปเสี่ยงตายอยู่เรื่อย ชีวิตก็น้อยนิดเท่านั้นเหตุใดจึงไม่หวั่น
เอาเสียเลย...

ตลอดระยะเวลาการอ่านเรื่องราวนี้ ท่านผู้อ่านคงจะได้เห็นไปเสียว่าจุดตั้ง
ข้อสงสัยทำนองนี้อยู่เนืองๆ แต่จุดที่ทั้งชวนขำขันและทำให้ลุ้นตัวโก่งได้อยู่
ทุกครั้งก็คือในทุกๆ เล่มที่ผ่านมา พระเอกผู้รักตัวกลัวตายคนนี้ก็กลับมีเหตุ
ให้ต้องเสี่ยงชีวิตเพื่อผลตอบแทนที่ยิ่งใหญ่สมการเดิมพันครั้งแล้วครั้งเล่า
และใน 'หนึ่งความคิดนิรันดร์ 10' เล่มนี้ก็เช่นกัน คราวนี้ไปเสียว่าจุด
ต้องดันดันไปทำการประลองล่าวาญญาณถึงแดนร้าง แต่นั่นยังไม่ใช่ว่าปัญหา
เท่ากับการที่เขาถูกเกณฑ์เข้ากองทัพบกของกำแพงเมือง และได้รับมอบหมาย
ให้ต่อสู้กับผีร้ายซึ่งเขาไม่ถูกโรคด้วยสักระยะ!

ครั้งนี้นักคิดนิรันดร์ราพณาสูรจะยังใช้ได้ผลหรือไม่ คำตอบรอคอย
ทุกท่านอยู่ในเล่มนี้แล้ว

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์ปรีส์

ประวัตินักเขียน

เอ๋อร์เก็น ชื่อจริงหลิวหย่ง เป็นนักเขียนวรรณกรรมออนไลน์ระดับแพลตฟอร์มของฉีเต๋ย่น และเป็นสมาชิกชุดที่ 9 ของสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย ได้รับรางวัลมากมาย ติดอันดับ '100 นักเขียนผู้ทรงอิทธิพล' อีกทั้งผลงานของเขา 'หนึ่งความคิดนิรันดร์' ยังติดอันดับ '100 ผลงานทรงอิทธิพล' ในรางวัลวรรณกรรมออนไลน์เจิ้งกวาประจำปี 2018 อีกด้วย

เอ๋อร์เก็นชื่นชอบเทพนิยายจีนโบราณ ด้วยเหตุนี้จึงก้าวเข้าสู่วงการสร้างสรรค์วรรณกรรมออนไลน์ จนได้เป็นนักเขียนนิยายแนวบ้ำเพี้ยนเพี้ยน เป็นเขียนผู้ได้รับความนิยมล้นหลาม

耳根 Er Gen

"ใครใช้ให้พวกเจ้าทำข้าขายหน้าต่อหน้าผู้บำเพ็ญเพียรมากมายเพียงนั้น
สมควรตาย ข้าไปเสียฉุนกลัวฟ้าดิน แต่ไม่กลัวสัตว์ร้าย!"

บทที่ 456

เงาขาวดุจภูตผี

ขณะเดียวกันกับที่ไปเสี่ยวฉุนหันไปมอง จ้าวเทียนเจียวกำลัง
 แหงนหน้าแผดเสียงคำราม มือทั้งคู่ยกขึ้นก็พลันมีสายฟ้าโค้งงอ
 จำนวนนับไม่ถ้วนปรากฏขึ้นกลางอากาศแล้วมารวมตัวกันอยู่รอบมือ
 ทั้งสองข้างของเขา เกิดเป็นกลุ่มก้อนสายฟ้าขนาดประมาณหนึ่งซีก
 กว่าสองก้อน

กลุ่มสายฟ้านี้เดิมทีเป็นสีเงิน แต่พริบตาเดียวก็กลายเป็นสีทอง
 แล้วถูกจ้าวเทียนเจียวขว้างใส่เงาสีขาว

"จงสลาย!" จ้าวเทียนเจียวตะโกนลั่นบัดนี้พละานุภาพของเขายิ่งใหญ่
 เกြียงไกร นุกตะลุยเข้าโจมตีอย่างห้าวหาญ เสียงอีกทีก็ดังสะท้อนไป
 สี่ทิศ พลังที่ระเบิดออกทำเอาไปเสี่ยวฉุนที่มองดูอยู่ต้องสุดลมหายใจ
 เอื่อๆ ติดต่อกันอย่างห้ามไม่ได้

"โหดเหี้ยมเกินไปแล้ว!" ไปเสี่ยวฉุนใจสั่นไหว กลุ่มสายฟ้าสองกลุ่มนี้
 เจิดจ้าบาดตา ความน่ากลัวของพลังที่แผ่เร้นอยู่ด้านในนั้นเพียงรับสัมผัส
 เล็กน้อยไปเสี่ยวฉุนก็ตื่นตะลึงถึงขีดสุด

เงาสีขาวนั้นมองไม่ออกว่ามีรูปร่างอย่างไรราวกับเดิมทีมันก็ไม่มี

ตัวตนให้จับต้องได้อยู่แล้ว เป็นเพียงเงากลุ่มหนึ่งเท่านั้น เวลานั้นมันพลัน
บิดเบี้ยวอย่างรุนแรงแล้วจำแลงร่างเป็นมือสีขาวขนาดใหญ่ข้างหนึ่ง
ตวัดตบสายฟ้าของจ้าวเทียนเจียว

ท่ามกลางคำคืนเจียบสงัดนี้ เสียงกัมปนาทสะเทือนเลื่อนลั่นจึง
ดังไปทั่วทั้งลำเรือทันที ไปเสียวจนเข้าใจวัตถุประสงค์ของจ้าวเทียนเจียวได้
โดยพลัน เห็นได้ชัดว่าเขาต้องการใช้เสียงอีกทีนี่ดึงดูดให้ทุกคนมา
รวมตัวกันเพื่อรวมกำลังปราบเงาสีขาวนี้

ทว่าจ้าวเทียนเจียวประเมินความแข็งแกร่งของเงาสีขาวนั้นต่ำไป
ในทันทีที่มือใหญ่ซึ่งจำแลงมาจากเงาขาวปะทะเข้ากับสายฟ้าของเขา
เมื่อเสียงดังสนั่นหวั่นไหวลอยมา จ้าวเทียนเจียวก็กระอักเลือดออกมา
คำใหญ่ สายฟ้ารอบกายเขาแตกสลายไปที่ละซุนพร้อมเสียงดังกังวาน

นี่เป็นครั้งแรกที่ไปเสียวจนได้เห็นสายฟ้าสลายออก สายฟ้าเหล่านั้น
แตกตัวเป็นเสียงๆ ก่อนจะกลายมาเป็นเส้นโค้งอจำนวนนับไม่ถ้วน
กระจายออกรอบด้าน หลังจากทีเส้นโค้งเหล่านั้นกระทบโดนผนังโดยรอบ
เสียงเปรียะประก๊ยะดังถี่มากขึ้น

แม้เงาสีขาวนั้นจะแข็งแกร่ง แต่เมื่อจ้าวเทียนเจียวโจมตีเต็มกำลัง
มันก็ยังสั่นเทิ้มไปทั่วร่าง แสงของมันมีดมัวลง ขณะเดียวกันก็กระเด็น
ออกไปหลายจั้ง แต่ช่วงขณะที่กระเด็นออกไปนั้น เงาสีขาวนี้พลันกระตุก
อย่างแรงแล้วกระจายออกเป็นเก้าส่วน ทุกส่วนตรงดิ่งเข้าหาจ้าวเทียนเจียว
พุ่งเป้าไปที่เขาหมายชนไชเข้าไปตามส่วนต่างๆ ในร่างเขา หากไม่คิด
เข้าสังก็คงจะต้องการกลืนกินร่างของเขา

เวลาเดียวกันนั้น ความเย็นเยือกกระลอกหนึ่งที่ทำให้จิตวิญญาณ
ของคนแข็งตัวได้ก็พุ่งทะยานเข้ามาตามเงาขาวนั้น และพลันแผ่กระจาย
ออกไปรอบด้าน

เมื่อเห็นวิกฤตมาเยือนจ้าวเทียนเจียว เงินเยวี่ยซานก็หน้าเปลี่ยนสี

ขณะที่ก้าวเท้าออกไปมือขวาก็กำหมัดแล้วต่อยเงาขาวซึ่งโถมเข้าหา จ้าวเทียนเจียว พร้อมกับกับที่มีมือขวาออกหมัด มือซ้ายของนางก็ทำมุทรา ทันใดนั้นแสงจันทร์เป็นระลอกก็แผ่ไปรอบกายนางก่อนจะก่อตัวเป็น จันทรเพ็ญที่เบื้องหลังของนาง

จันทรเพ็ญนี้แผ่แสงประหลาด เมื่อเงินเยวี่ซานทำมุทราชี้ไปมันก็ พุ่งผ่านร่างของเงินเยวี่ซานแล้วคำรามเข้าไปใส่เงาขาว

ทุกที่ที่ผ่าน พลังแห่งกาลเวลาที่แผ่เร้นอยู่ด้านในนั้นก็ราวกับว่า เมื่อมีแสงจันทร์นี้อยู่ทำให้กาลเวลาเคลื่อนเร็วมากขึ้น!

ดวงตาทั้งคู่ของจ้าวเทียนเจียวฉายแววเดือดดาล เมื่อวิกฤตคับขัน มาเยือน เขาจึงสุดลมหายใจเข้าลึก เสียงฟ้าคำรนพลันดังออกจากร่าง ขณะที่เขาตวัดมือขวาขึ้นอย่างรุนแรงจนสายฟ้าสีทองรอบด้านพุ่งเข้ามา รวมตัวกันเป็นลูกกลมสายฟ้าแล้วร้อยเรียงกันเป็นสายพร้อมเสียง ครืนครืน

เท่านั้นยังไม่สิ้นสุด ผู้ติดตามสองคนของจ้าวเทียนเจียวที่อยู่ห่าง ออกไปเวลานี้ก็มีศัตรูกู่ค้นร่วมกัน พวกเขาสองคนกัดฟันกรอดแล้ว จึงขยับเข้ามาใกล้ หมายถึงจะพาดฟันกับสิ่งไม่มีชีวิตนั้น

เมื่อเห็นว่าทุกคนต่างก็ลงมือ ไปเสียวุ่นจึงขบฟันแน่น เขารู้ว่า หากเวลานี้ตนไม่ลงมือ ต่อไปคงยากจะสู้หน้าพวกจ้าวเทียนเจียวได้ จึงแผดเสียงตะโกนดังลั่นพร้อมพุ่งตัวออกจากจุดที่ซ่อนตัวอยู่ไปประมือ กับเงาขาวเช่นเดียวกับพวกจ้าวเทียนเจียว

เวลาเดียวกันนั้น ไปเสียวุ่นก็ร้องคร่ำครวญกระวนกระวายอยู่ในใจ คิดในใจว่ามาถึงขั้นนี้แล้วเหตุใดคนอื่น ๆ ถึงไม่ปรากฏตัวเสียที เวลาดูเหมือนผ่านไปนานมากแล้ว แต่ในความเป็นจริงนับตั้งแต่เงาขาว เคลื่อนตัวมาถึง เวลาเพิ่งผ่านไปเพียงสิบกว่าชั่วลมหายใจเท่านั้น

เมื่อเงาขาวเห็นว่าทุกคนลงมืออย่างพร้อมเพรียงกัน มันก็พลัน

สะบัดร่าง เงานแสงที่กระจายตัวออกเป็นเก้าส่วนนั้นเปลี่ยนทิศทาง แบ่งสองส่วนไปเช่นฆ่าผู้ติดตามสองคนของจ้าวเทียนเจียวที่อยู่ด้านหลังสองส่วนสกัดขวางเงินเยวี่ซาน อีกสองส่วนตรงเข้าหาไปเสี้ยวฉุน ส่วนที่เหลืออีกสามส่วนไม่เปลี่ยนเป้าหมาย ยังคงพุ่งเข้าหาจ้าวเทียนเจียวเช่นเดิม

เสียงกัมปนาทดังออกมาอีกครั้ง หลังจากปะทะเข้ากับเงาแสงสองส่วน ผู้ติดตามสองคนนั้นของจ้าวเทียนเจียวก็กระอักเลือดสดร่างสิ้นเต็มพลางเซตอยหลัง ริมฝีปากม่วงคล้ำ แม้แต่เส้นผมและขนคิ้วก็กลายเป็นสีขาว นี่ยังไม่เท่าไร ที่ทำให้ไปเสี้ยวฉุนตกตะลึงยิ่งกว่านั้นก็คือผู้ติดตามจ้าวเทียนเจียวสองคนนั้นกลับมีนัยน์ตาลือลอยประกายแสงแห่งชีวิตในดวงตาคม่นมัวลงอย่างรวดเร็วราวกับไฟแห่งจิตวิญญาณของพวกเขากำลังจะมอดดับลง

เงินเยวี่ซานเองก็มองเห็นภาพนี้ นางวาดเบาๆ หนึ่งครั้ง ดวงจันทร์กลมจึ่งพุ่งชนเงาขาวสองส่วนโดยตรงจนเกิดเสียงดังสนั่นหวั่นไหว นางสั่นสะท้านไปทั้งร่าง พ้นไต้ฝ่าเท้าของนางเกิดเสียงดังเปรี้ยะๆ นามแหลมเย็นเยียบพลันปรากฏขึ้นกลายมาเป็นสิ่งที่ขีดขวางทำให้นางไม่อาจเคลื่อนที่ไปข้างหน้าได้ ใบหน้าของนางซีดขาวและมุมปากก็มีเลือดสดไหลซึม

"ศิษย์ที่จ้าวระวัง นั่นคือการโจมตีทางจิตวิญญาณ!" เงินเยวี่ซานรีบเอ่ยเตือน รีบทำมูทราและลงท้าวร่างอย่างต่อเนื่อง พยายามระงับไม่ให้อาการบาดเจ็บทรุดหนักยิ่งกว่าเดิม

ส่วนไปเสี้ยวฉุนนั้นขณะที่พุ่งเข้าไป เงาสีขาวสองส่วนก็พุ่งคำรามมาหาเขา ไปเสี้ยวฉุนจึงยกมือขวาทำมูทรา โคจรคาถาหวนเหมินเลี้ยงความคิด พลังความเย็นระดับสูงแผ่กระจายออกไปแปดทิศโดยพลันใช้ความหนาวเย็นปะทะกับความหนาวเย็นด้วยกัน!

เสียงตามเขย่าวคลอนไปสี่ทิศ ไปเสี้ยวฉุนสั้นสะท้านไปทั้งร่าง
ตอนนี้เขามีพลังบำเพ็ญชั้นหลอมรวมช่วงปลาย ไอ่เย็นยิ่งน่าครั่นคร้าม
ถึงขั้นแซ่แข็งแม่น้ำทางเทียนได้เล็กน้อย ทว่าเมื่อต้านทานกับเงาขาว
เขากลับสัมผัสได้ว่าความเย็นที่มาจากเงานั้นไม่เหมือนกับที่ตัวเองรู้จัก
ทั้งยังไม่เหมือนไอ่เย็นตอนที่เขาต่อสู้กับรูปปั้นของกงซุนหว่านเอ๋อร์ด้วย
นี่คือความเย็นเยือกที่ทำให้จิตวิญญาณของคนหลับลึกได้!

และนี่ก็คือ...การโจมตีทางจิตวิญญาณ!

สีหน้าไปเสี้ยวฉุนเปลี่ยนไปอีกครั้ง ขณะที่สิ้นไปทั้งร่างเขาก็สัมผัส
ได้อย่างชัดเจนว่าเมื่อไอ่เย็นที่มาจากเงาขาวนั้นแทรกซึมเข้ามาในร่างกาย
ของเขาแล้วก็คล้ายจะพุ่งเข้าไปที่สมอง!

ท่ามกลางวิกฤตคับขันไปเสี้ยวฉุนคำรามกร้าว โคจรวิซามตะ
มิวงววยของตน เท้าซ้ายยกขึ้นแล้วกระที่บลงไปบนพื้นอย่างแรง!

ไม่ได้ใช้พลังกายอันแข็งแกร่ง แต่ใช้...ฝ่ามือมิวงววย!

เป้าหมายของฝ่ามือมิวงววยนี้ไม่ใช่คนอื่น แต่เป็นตัวเขาเอง!

เมื่อเสียงเปรียะๆ ดังขึ้น รอยปริแตกหลายสายก็ปรากฏบนร่าง
ของไปเสี้ยวฉุนแล้วแผ่ขยายไปอย่างรวดเร็ว มองออกได้ว่าการแผ่ขยายนั้น
ออกจากข้างในมาสู่ข้างนอก พริบตาเดียวก็ปกคลุมไปทั่วร่าง สกัดกั้น
ไม่ให้ไอ่เย็นรุกเข้ากัดกินจิตวิญญาณ

การเปลี่ยนแปลงทั้งหมดนี้เกิดขึ้นเร็วเกินไป ไปเสี้ยวฉุนไม่ทันได้
ตั้งตัว เพียงร่ายคาถาตามสัญชาตญาณของตัวเองเท่านั้น จึงใช้ฝ่ามือ
มิวงววยกับร่างของตัวเอง

นี่คือสัญชาตญาณในการต่อสู้อย่างหนึ่งซึ่งไปเสี้ยวฉุนเรียนรู้มา
ตั้งแต่ศึกครั้งวิเวาลัวซิงในปีนั้น บางทีอาจเป็นเพราะความหวาดกลัว
ความตาย ความปรารถนาในการมีชีวิตอยู่จึงรุนแรงผิดจากคนทั่วไป
นั่นทำให้สัญชาตญาณของเขาทำงานขึ้นมาในตอนนี้อย่าง

แทบจะทันทีที่ผีนึกมึนงงว้าวถูกใช้ ไปเสียวณก็พลันค้นพบว่า ไอเย็นที่พยายามรุกล้ำเข้ามาในร่างกายถูกสกัดกั้นไว้ด้านนอก อีกทั้งท่ามกลางผีนึกมึนงงว้าวนี้มันยังถูกขับไล่ออกจากร่างเขาอย่างต่อเนื่องด้วย

ไปเสียวณผืนลมหายใจ แต่เมื่อเงยหน้าขึ้นกลับพลันชะงักค้าง เพราะเห็นว่าเงาชาวสามส่วนที่พุ่งไปโจมตีจ้าวเทียนเจียวนั้นเวลานี้หลังจากปะทะเข้ากับลูกกลมสายฟ้าที่จ้าวเทียนเจียวร่ายออกมา ก็แตกสลายย่อยยับราวกับไฟแตก แต่มันกลับยังรวมตัวเข้าด้วยกันแล้ว กลายเป็นภพมายาของกระบี่ปิ่นสีขาวเล่มหนึ่งพุ่งตรงเข้าหาหว่างคิ้ว จ้าวเทียนเจียว

จ้าวเทียนเจียวหน้าเปลี่ยนสี สั่นสะท้านไปทั้งร่าง อีกทั้งพื้นใต้ฝ่าเท้าและร่างของเขาก็มีเค้าวางจะจับตัวเป็นน้ำแข็ง เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายใกล้จะเข้าขั้นวิกฤตความเป็นความตาย ดวงตาที่สามกลางหว่างคิ้วของไปเสียวณจึงพลันเบิกโพลง เผยให้เห็นเนตรทงเทียน ช่วงเวลานี้พลังควบคุมของเขาก็ระเบิดอย่างรุนแรงก่อนที่จะหันไปมองภพมายาของกระบี่ปิ่นสีขาวนั้น

"จหยุด!" ไปเสียวณคำรามเดือดดาล แสงสีม่วงในดวงตาที่สามระเบิดออกมาชวนสะท้านสะเทือน พลังบำเพ็ญชั้นหลอมรวมช่วงปลายถูกกระตุ้นออกมาอย่างเต็มกำลัง ทำให้กระบี่ปิ่นสีขาวเล่มนั้นหยุดชะงัก อยู่เบื้องหน้าจ้าวเทียนเจียวได้จริง

การหยุดชะงักนี้สำหรับจ้าวเทียนเจียวแล้วก็คือโอกาสครั้งหนึ่ง เดิมทีเขาคิดว่าตนไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้จึงคิดจะปล่อยให้กระบี่ปิ่นนั้นพุ่งทะลุหว่างคิ้วไป ขณะที่อีกฝ่ายโจมตีทางจิตวิญญาณ เขาก็จะใช้วิธีหนึ่งมายับยั้ง แม้จะมั่นใจว่าตัวเองต้องทำได้ แต่อย่างไรก็ยังมีความเสี่ยง ตอนนี้เมื่อไปเสียวณลงมือช่วยเหลือ จ้าวเทียนเจียวจึง

ไรซึ่งความลึกลับใด ดวงตาทั้งคู่ของเขาพลันระเบิดแสงสีทอง ท่ามกลางแสงนี้ลูกตาดำของเขาก็หายวับไป แทนที่ด้วยสายฟ้าจำนวนนับไม่ถ้วน!

"อสนี่พาดผ่า!" จ้าวเทียนเจียวแผดเสียงคำราม สายฟ้าทั้งหมดในดวงตาของเขาบัดนี้ก็พากันพุ่งออกมาจากในดวงตาพร้อมเสียงอีกทีก็กึกก้อง ทำให้พื้นที่ทั้งหมดด้านหน้าของเขาเต็มไปด้วยสายฟ้า กระบี่บินมายาสีขาวนั้นหยุดชะงัก เมื่อสายฟ้าจำนวนมากพวยพุ่งแผ่กระจายออกมา มันก็ถอยกรูดไปด้านหลัง หลังจากรวมตัวเข้ากับเงาสีขาวส่วนอื่นแล้วก็กลายร่างเป็นเงาร่างร่างหนึ่ง เงานั้นคล้ายจะจ้องมอง จ้าวเทียนเจียว แล้วก็หันมองไปเสียด้วยสายตาลึกกล้าหนึ่งหน ก่อนจะระเบิดร่างแล้วหายวับไป

ราวกับว่าเมื่ออยู่ในเรื่อระดับชั้นสองแห่งนี้ มันคิดอยากจะมาก็มาอยากจะไปก็ได้ตั้งใจต้องการ!

บทที่ 457

ศิษย์พี่จ้าว ท่านบาดเจ็บแล้ว!

จนกระทั่งเงาขาวนั้นจากไป ผู้ติดตามสองคนของจ้าวเทียนเจียวก็กระอักเลือดออกมาอีกครั้ง หลังจากไถ่ถอนที่อยู่ในร่างสูญเสียต้นกำเนิดพวกเขาก็ลงแรงเต็มกำลังจึงยับยั้งเอาไว้ได้ บัดนี้ใบหน้าของพวกเขาซีดขาวไม่ต่างจากซี้เถื่อนมอด มองจุดที่เงาขาวจากไป แต่ละคนยังคงหวาดผวามาก

ในใจก็ยิ่งร้องคร่ำครวญ รู้สึกว่าตนช่างโชคร้ายยิ่งนัก ที่แรกก็ถูกเงินเยวี่ยขานเล่นงานเสียอ่วม ตอนหลังคิดไม่ถึงว่าเจ้าสิ่งสกปรกไม่มีชีวิตนั้นจะปรากฏตัวขึ้นมาจริงๆ ทำให้ชีวิตน้อยๆ ของคนทั้งคู่เกือบจะดับสิ้นแล้ว...

ยามนี้สีหน้าของพวกเขาโศกสลด ร่างยังสั่นทึ่ม สำหรับไปเสียวุนนผู้เป็นต้นตอของทุกเรื่องราวนี้ พวกเขาไม่คิดอีกแล้วว่า จะหาเรื่องอีกฝ่ายอย่างไร แต่กำลังพิจารณาว่าควรจะทำอะไรดี มิฉะนั้นหากวันใดไปเสียวุนนเกิดนึกครึ้มขึ้นมาแล้วให้พวกเขามาทำเรื่องทำนองนี้อีก พวกเขาก็กลัวมากกว่าตนจะไม่ทันได้ไปถึงแดนร้างก็ถูกเล่นงานจนตายเสียก่อน

ทางฝ่ายเงินเยวียชานนั้นเนื่องจากเงาขาวจากไป หนามน้ำแข็งรอบกายนางก็พลันหายไปด้วย เงินเยวียชานปรับลมหายใจพลางเงยหน้ามองจ้าวเทียนเจียวด้วยความหวัง

หน้าผากของจ้าวเทียนเจียวมีเหงื่อผุดพราย หอบหายใจชักๆ นับตั้งแต่เขาสำเร็จชั้นหลอมรวมช่วงกลางก็มีน้อยครั้งที่จะพบเจอกับคู่ต่อสู้ที่บีบให้ตนต้องลงมือถึงระดับนี้ ยิ่งหลังจากบรรลุถึงชั้นหลอมรวมขั้นสมบูรณ์แบบ คู่ต่อสู้ส่วนใหญ่ที่เขาเผชิญล้วนเป็นชั้นกำเนิดใหม่นั้นจึงทำให้เขามั่นใจในตัวเองอย่างยิ่ง

ทว่าบัดนี้เขากลับรู้สึกกริ่งเกรงอยู่ในใจ เพราะเขาสัมผัสได้ว่าพลังบำเพ็ญที่เงาขาวนั้นแผ่ออกมาก่อนหน้านี้ไม่มีทางเกินไปกว่าชั้นกำเนิดใหม่อย่างแน่นอน!

มันใช้พลังหลอมรวมขั้นสมบูรณ์แบบในการต่อสู้ แต่ระดับความแข็งแกร่งของมันแม้แต่ชั้นกำเนิดใหม่ทั่วไปก็ยังไม่ใช้คู่ต่อสู้! จ้าวเทียนเจียวสุดลมหายใจเข้าลึกหนึ่งครั้ง กวาดตามองไปรอบด้านแล้วก็มองออกว่าที่พวกเขาต่อสู้กันดูเหมือนถึงเพียงนี้แต่คนอื่นก็ยังไม่ปรากฏตัว แท้จริงแล้ว... เป็นเพราะสถานที่แห่งนี้ได้ถูกเงาขาวนั้นปิดผนึกไปโดยที่เขาไม่รู้

ตอนนี้เมื่อเงาขาวจากไปแล้ว ผนึกนั้นจึงได้คลายลง

จ้าวเทียนเจียวปรับลมหายใจของตัวเอง ก้าวเดินออกไปหมายจะตามไปสืบค้นต่อ เงินเยวียชานเห็นจ้าวเทียนเจียวทำเช่นนั้นก็ทำท่าจะตามไปด้วย

ไปเสียคุณที่อยู่ด้านข้างเขตแห่งนี้ออก เขารู้สึกว่าตนทุ่มทศุดกำลังเพื่อจ้าวเทียนเจียวแล้วจริงๆ เวลานี้เมื่อเห็นว่าจ้าวเทียนเจียวทำท่าเหมือนจะไล่ตามไปต่อ ไปเสียคุณก็ร้อนใจขึ้นมาทันที รีบกระแอมเสียงดัง

หลังพบว่าจ้าวเทียนเจียวยังคงไม่รู้ตัว ไปเสียคุณก็โมโหขึ้นมา ก่อนจะกระแอมแรงกว่าเดิม

ยังดีที่จ้าวเทียนเจียวยังไม่ถึงขั้นไร้ทางเสียเลย เมื่อได้ยินเสียงกระแอมจากไปเสียจนเขาก็อึ้งงันไปครู่แล้วพลันจำได้ว่าภารกิจของตัวเองครั้งนี้ไม่ใช่เพื่อสิ่งไรชีวิตนั้น แต่เพื่อ...ทำให้เงินเยวี่ซานรู้สึกปลอดภัย

ดังนั้นในใจจึงบังเกิดความซาบซึ้งอย่างไร้ที่สิ้นสุด แล้วก็นึกถึงความช่วยเหลือจากไปเสียจนเมื่อครู่นี้ ตอนที่มองไปเสียจนอีกครั้ง เขาก็มองไปเสียจนเป็นเหมือนมิตรแท้ของตนแล้ว ตอนนี้จึงพยายามตั้งใจ สิ้นหน้เปลี่ยนมาเป็นเคร่งขรึม ล้มเลิกความคิดที่จะไล่ตามไปโจมตี ทว่าก้าวถอยกลับมาหยุดยืนอยู่ข้างกายเงินเยวี่ซานอย่างรวดเร็ว แล้วยกมือขวาขึ้นขัดขวางเงินเยวี่ซานเอาไว้

"ศิษย์น้องหญิงเยวี่ซานไม่ต้องตามแล้ว ในเมื่อเงาร่างมายนั่นเลือกจะหนีไป ระยะเวลาสั้นๆ นี้เราอย่าหามาไม่พบ หากตามไปก็ง่ายที่จะถูกมันใช้ไอเย็นมาสังหาร" จ้าวเทียนเจียวเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงราบเรียบและไม่ยอมให้มีการคัดค้าน

"หากบิดาข้ากลับมาที่ด้นะสิ เขาต้องกำจัดเจ้าวิญญาณบัดซบนี้อย่างสิ้นซากแน่นอน!" เงินเยวี่ซานกัดฟัน นัยน์ตาเผยความเดือดดาล ทั้งยังเปี่ยมด้วยความหวาดกลัว เมื่อย้อนคิดถึงภาพเหตุการณ์เมื่อครู่นี้ นางก็รู้ชัดเจนดีว่าหากไม่เป็นเพราะจ้าวเทียนเจียวออกหน้าปกป้องเกรงว่าพลังในการต่อสู้ของตนคงไม่ใช่คู่ต่อสู้ของเงาขาวนั้นแน่นอน... และมีโอกาสสูงว่าจุดจบของตนจะไม่ต่างจากจีฟาง

เมื่อนึกถึงสภาพการตายของจีฟาง เงินเยวี่ซานก็ใจหายวาบ

"ขอบคุณศิษย์พี่จ้าวมาก..." เงินเยวี่ซานผ่นลมหายใจเบาๆ หนึ่งครั้งแล้วเอ่ยกับจ้าวเทียนเจียวเสียงแผ่ว

"ศิษย์น้องหญิงเยวี่ซาน...มีข้าอยู่ด้วย จะไม่ปล่อยให้เจ้ามีอันตรายใดๆ เด็ดขาด!" ในใจจ้าวเทียนเจียวอีกเหิมอย่างถึงที่สุด แต่

ภายนอกกลับต้องสะกดกลั้นเอาไว้ เขาหันหน้ามองเงินเยวี่ซานแล้ว เอ่ยด้วยน้ำเสียงทุ้มหนัก เผยความจริงจ้องออกมาทางดวงตาตามที่ไปเสียจนกำชับไว้

ราวกับว่าต่อไปให้ต้องขึ้นภูเขามืดลงทะเลเพลิง ต่อไปต้องเผชิญอันตรายอย่างถึงที่สุด หรือต่อไปต้องบุกน้ำลุยไฟ หากเพื่อเงินเยวี่ซานแล้ว เขาจำวเทียนเจียวก็จะรับปากโดยไม่แม้แต่จะขมวดคิ้ว ทั้งยังยอมตายอย่างไม่เสียตายชีวิต!

ประโยคเช่นนี้ สีหน้าเช่นนี้ บวกกับท่วงท่าสง่างามตอนต่อสู้กับเงาขาวก่อนหน้านั้น ทั้งหมดทั้งมวลนี้ราวกับช่วยเน้นย้ำถ้อยคำเมื่อครู่ของเขา โดยเฉพาะความจริงจ้องในดวงตา อีกทั้งบนร่างของจำวเทียนเจียวก็ราวกับแผ่ความอ่อนโยนที่แฝงอยู่ในความห้าวหาญออกมาไว้ที่สิ้นสุด จึงเหมือนมีหินหลอมเหลวร้อนลวกไหลจากดวงตาทั้งคู่ของเงินเยวี่ซานลงไปในหัวใจของนาง

ทำให้ลมหายใจของเงินเยวี่ซานสะดุด ราวกับมีกวางตัวน้อยเอาเขาพุ่งชนหัวใจจนมันเต้นรัวเร็ว ขณะเดียวกันก็สัมผัสได้ถึงปรารถนาเข้มขันระลอกหนึ่งที่ส่งตรงมาจากร่างของจำวเทียนเจียวจนทำให้นางเคลิบเคลิ้มมีนง ข้างหูมีแต่เสียงของจำวเทียนเจียวดังสะท้อน ขณะมองจำวเทียนเจียวผู้สง่างามโดดเด่นเบื้องหน้าตน สมอก็ย้อนนึกถึงภาพเหตุการณ์ระหว่างกันก่อนหน้านี้ในใจนางไม่รู้เหตุใดถึงได้เกิดความรู้สึกปลอดภัย

และท่ามกลางความรู้สึกเคลิบเคลิ้มมีนงนี้ แก้มของนางก็ค่อยๆ แดงก่ำ แก้มหน้าลง ในสมองว่างเปล่าขาวโพลน ไม่รู้ว่าตัวเองกำลังคิดอะไรอยู่

ภาพนี้ทำให้ผู้ติดตามสองคนนั้นของจำวเทียนเจียวสุดลมหายใจเหือกใหญ่อย่างอดไม่ได้ แม้ว่าคนทั้งสองจะหน้าซีดขาว ทว่าตอนนี้

ต่างก็กำลังฟื้นตัวอย่างรวดเร็ว เมื่อได้เห็นการเปลี่ยนแปลงทางสีหน้าของเงินเยวี่ซานกับตาตัวเอง พวกเขาถือดึกถึงคำชี้แนะก่อนหน้านี้ของไป่เสี่ยวฉุนไม่ได้ ในใจพวกเขาจึงสั่นระรัว รู้สึกว่าไป่เสี่ยวฉุนช่างเก่งกาจยิ่งนัก

"สำเร็จจริงๆ รึนี่!"

"สวรรค์ ดูจากท่าทางของศิษย์พี่หญิงเงิน นั้นมันท่าทางของคนมีความรักชัดๆ!" คนทั้งสองมองหน้ากันด้วยความตื่นตะลึง

จ้าวเทียนเจียวยิ่งฮึกเหิมจนแทบบ้าแต่ก็พยายามควบคุมตัวเองเต็มที่ ตอนนั้นเขาอยากจะเงยหน้าขึ้นฟ้าแล้วคำรามดังๆ ยิ่งนัก รู้สึกว่าทุกอย่างที่ตนทุ่มเทไปคุ้มค่าแล้ว ความซาบซึ้งใจที่มีต่อไป่เสี่ยวฉุนก็ยิ่งไต่ไปถึงขีดสุด ลมหายใจกระชั้นอย่างห้ามไม่ได้ ยกมือขว้างหินหมายจะโอบกอดเงินเยวี่ซาน แต่กลับลั้งเลเล็กน้อยเพราะยังไม่กล้า ขณะเดียวกันในใจก็ร้อนรนอีกครั้ง ไม่รู้ว่าก้าวต่อไปควรทำเช่นไรดี ดังนั้นจึงรีบเบนสายตาไปมองไป่เสี่ยวฉุน

ไป่เสี่ยวฉุนถอนหายใจพริตอยู่ในใจอย่างอดไม่ได้

จ้าวเทียนเจียวผู้นี้เหตุดีจึงได้ที่มที่อถึงเพียงนี้ มาถึงขั้นนี้แล้วยังจะต้องถามซ้ำอีก ปวดหัวจริง... ไป่เสี่ยวฉุนเอามือกุมขมับ ขณะเดียวกันก็คิดว่าในเมื่อตนทำตัวเป็นคนดีแล้วก็ควรดีให้ถึงที่สุด ดังนั้นตอนที่เอามือลงจากขมับ สีหน้าเขาก็พลันเปลี่ยนไป เผยให้เห็นความตระหนก ทั้งยังมากด้วยความร้อนใจ กระโดดพรวดมาหยุดอยู่ข้างกายจ้าวเทียนเจียวอย่างรวดเร็วพร้อมตะเบ็งเสียงดัง

"ศิษย์พี่จ้าว ท่าน...ท่านได้รับบาดเจ็บ! สวรรค์ สาหัสถึงเพียงนี้เชียรวี ศิษย์พี่จ้าวท่านเป็นอะไรหรือไม่!" ไป่เสี่ยวฉุนแผดเสียงดังทำให้เงินเยวี่ซานที่ยังเคลิบเคลิ้มเงยหน้าขึ้นทันใด สีหน้าของนางเป็นกังวลรีบตรงเข้ามาดูอาการ

จ้าวเทียนเจียวงุนงงจึงออกไปครู่ หนึ่งขณะกำลังจะบอกว่าตนไม่ได้บาดเจ็บ ไปเสียวณกลับรุดเข้าไปประคองจ้าวเทียนเจียว ส่วนมือชวาก็เื้อมไปหยิกหลังของเขอย่างแรง

จ้าวเทียนเจียวพลันตอบสนอง เขาร้องโอดโอยด้วยความเจ็บปวด จากนั้นโคจรลมปราณทำให้ตัวเองหน้าซีดขาวในชั่วพริบตา

"ข้าบาดเจ็บ...บาดเจ็บสาหัสมากด้วย" ระหว่างเอ่ยปากจ้าวเทียนเจียวยังทำตัวโง่เง่า สีหน้าอ่อนระหอยคล้ายสามารถล้มลงได้ทุกเมื่อ

เงินเยวี่ยชานยังอยู่ในอาการมึนงง เมื่อได้ยินอย่างนั้นก็อดตกใจไม่ได้ รีบเข้าไปประคองจ้าวเทียนเจียว คราวนี้จ้าวเทียนเจียวไม่ซื้อบื้ออีกแล้ว เขาถือโอกาสทิ้งตัวลงไปในห้องอกของเงินเยวี่ยชาน

"ศิษย์น้องหญิงเยวี่ยชาน ข้าบาดเจ็บแล้ว...แต่ข้าไม่มีทางทิ้งเจ้าไปแน่ ข้าจะยังปกป้องเจ้าต่อไป!"

เงินเยวี่ยชานยิ่งหน้าแดงเข้าไปใหญ่ คับคิบๆ ในหัวใจ ไม่มีแม้จะวิเคราะห์ว่าจ้าวเทียนเจียวเจ็บจริงหรือโกหก หลังจากกระเท็บเท้าแรงๆ ด้วยความแค้นเคืองหนึ่งครั้ง นางก็เหลือบมองไปเสียวณหนึ่งที่ จากนั้นจึงค่อยประคองจ้าวเทียนเจียวกลับเข้าไปในห้องของตัวเอง

จ้าวเทียนเจียวตื่นเต้น อิงแอบอยู่ในอ้อมอกของเงินเยวี่ยชานแล้วขยิบตาให้ไปเสียวณ บัดนี้ความรู้สึกนับถือที่เขามีต่ออีกฝ่ายนั้นประดุจน้ำของแม่น้ำทางเทียนที่ไหลรินไม่ขาดสาย...

ไปเสียวณหัวเราะหึๆ หลังจากมองส่งเงินเยวี่ยชานและจ้าวเทียนเจียวกลับห้องไปแล้วเขาก็รู้สึกล้าพองใจอย่างหาที่เปรียบไม่ได้ ความรู้สึกประสบความสำเร็จเช่นนี้ยากจะอธิบาย ทำให้ไปเสียวณเชิดคางขึ้นอย่างอดไม่อยู่ เมื่อสุดลมหายใจเขาลึกหนึ่งครั้งก็สะบัดปลายแขนเสื้อเบาๆ เผยท่วงท่าของยอดฝีมือผู้เจียบเหงา

"ข้าไปเสียวณเพียงคิดนี้...อะแหม่ ช่างเถอะๆ วันนี้ไม่สิ้นราพณาสุร

ก็แล้วกัน" ไปเสียวุ่นพุดไปพุดมาก็รู้สึกว่าจะไม่ค่อยเหมาะเท่าไรนัก วันนี้เป็นวันดีของจ้าวเทียนเจียว ดังนั้นเขาจึงโคลงศีรษะแล้วกวักมือเรียกผู้ติดตามสองคนของจ้าวเทียนเจียวเพื่อจากไปพร้อมกัน

ผู้ติดตามสองคนนั้นของจ้าวเทียนเจียวเห็นไปเสียวุ่นกวักมือเรียกก็ไม่กล้าปฏิเสธ รีบวิ่งมาหา ทำท่าเคารพนอบน้อมอยู่ด้านหลังไปเสียวุ่นไม่นานคนทั้งสามก็ออกจากชั้นสอง

จนกระทั่งมาถึงชั้นสาม ไปเสียวุ่นถึงได้เห็นว่าตอนนี้มีผู้นำเพี้ยเพียงจำนวนไม่น้อยมารวมตัวกันด้วยสีหน้าเคร่งเครียด เสียงร้องโหยหวนก่อนหน้านี้ดังมาจากที่นี่ ไปเสียวุ่นมุดลอดกลุ่มคนเข้าไปดูก็เห็นทันทีว่าผู้ตาย...คือศิษย์แห่งความภาคภูมิใจที่อยู่ในอันดับแปด

อารมณ์ดี ๆ ของเขาสลายไป แทนที่ด้วยความตื่นตระหนก รีบเดินเร็ว ๆ กลับเข้ามาในห้องของตนเอง ทว่าอารมณ์ของไปเสียวุ่นก็ยังไม่สงบ รู้สึกกระวนกระวายไม่เป็นสุข

"คนตายล้วนอยู่ชั้นนี้...แล้วเมื่อครู๋ข้ายังลงมือขัดขวางเจ้าเงาขาวนั้นด้วย...ถ้ามันมาแก้แค้นข้าเล่าจะทำเช่นไร..." ไปเสียวุ่นคิดมาถึงตรงนี้ก็ยิ่งวิตกกังวล ทั้งยังรู้สึกอกสั่นขวัญแขวนเข้าไปใหญ่

บทที่ 458

เสี่ยวฉวน ชักนโป้หวแล้ว

อาการอกสั่นขวัญแขวนนี้ต่อเนื่องไปตลอดทั้งคืน และเพราะว่าหวาดกลัว ไปเสี่ยวฉวนจึงเรียกเส้นชวนจื่อ ซ่งเซวีย และเงินม่านเหยามานั่งคุยกัน

การคุยครั้งนี้กินเวลาทั้งคืน...จนทำยที่สุดเงินม่านเหยาและซ่งเซวียก็ถือโอกาสนั่งทำสมาธิเงียบๆ มีเพียงเส้นชวนจื่อเท่านั้นที่ยังคงขอความรู้จากไปเสี่ยวฉวนอย่างต่อเนื่อง ทุกครั้งที่ได้นินไปเสี่ยวฉวนคุยโว เส้นชวนจื่อที่อยู่ด้านข้างก็จะมีท่าทีอึกเขม ทำให้ไปเสี่ยวฉวนที่มองดูอยู่สบายอารมณ์อย่างมาก อดไม่ได้ที่จะถ่ายทอดทักษะและวิธีการบางส่วนของเยี่ยจ้งตัวปลอมมาให้เส้นชวนจื่อ

เดิมทีนึกว่าคราวนี้จะเหมือนก่อนหน้านี้ที่ทั้งช่วงไปนานถึงจะมีคนตายเกิดขึ้นอีกครั้ง ทว่าในคืนถัดมาเสียงร้องไห้หวนเสียงหนึ่งกลับดังขึ้น ทำให้ไปเสี่ยวฉวนตกใจจนเกือบสะดุ้งโหยง

"เสียงอะไรนะ!" ไปเสี่ยวฉวนร้องอุทานด้วยความตกใจ เส้นชวนจื่อซ่งเซวีย และเงินม่านเหยาต่างก็แตกตื่นไปตามๆ กันจึงพากันออกมาสืบข่าวอย่างรวดเร็ว หลังจากได้รู้ว่าชั้นที่สี่มีศิษย์แห่งความภาคภูมิใจ

อันดับที่ห้าสิบกว่าตายไปเพราะถูกสูบเลือดจนหมดตัว ความหวาดกลัวของไปเสียวณก็ยิ่งเพิ่มมากขึ้น

เรื่องราวยังไม่ยุติ อีกหลายวันต่อมาเหตุการณ์เช่นนี้ก็เกิดขึ้นเรื่อยๆ คนที่ตายส่วนใหญ่ล้วนอยู่ชั้นสี่ ครึ่งเดือนมานี้ชั้นที่สี่แทบจะมีเสียงคนร้องโหยหวนดังขึ้นแทบทุกวัน ไม่นานผู้บำเพ็ญเพียรตลอดทั้งเรือนบต่างก็หวาดผวา แต่ละคนอกสั่นขวัญแขวนกันไปหมด

การตายลักษณะนี้มักจะเกิดขึ้นในช่วงพริบตาทุกครั้ง อีกทั้งสภาพศพก็พิลึกพิลั่นอย่างมากจนหลายคนวิเคราะห์ได้ว่าสาตกรย่อมมีพลังแข็งแกร่งไม่ใช่ระดับที่ผู้บำเพ็ญเพียรชั้นหลอมรวมสามารถต้านทานได้แน่นอน

ยิ่งตระหนักรู้ในข้อนี้ก็ยิ่งทำให้พวกเขาหวาดผวา ท่ามกลางความตื่นตระหนกของไปเสียวณ เขาก็วางค่ายกลมากมายนับไม่ถ้วนไว้ทั้งในและนอกห้องของตัวเอง อีกทั้งยังขอให้เจ้าเวียงเจี้ยนเจียวมาช่วยด้วย

ไม่เพียงแต่เขาเท่านั้นที่เป็นเช่นนี้ ทุกคนที่พักอยู่ชั้นสี่ต่างก็ไม่กล้าอาศัยอยู่เพียงลำพัง จึงมารวมตัวกันห้องละสามคนห้าคน นั่นถึงได้ทำให้การตายอันผิดปกตินี้ค่อยๆ ยุติลงได้

ผ่านไปอีกหลายวัน แม้จะไม่มีคนตายเพิ่ม แต่เงาดำมืดกลับยังคงปกคลุมอยู่ในหัวใจของทุกคนไม่จางหาย ไปเสียวณกลัดกลุ้มเป็นอย่างมาก เมื่อนึกได้ว่าตัวเองเคยต่อสู้กับเงาขาวมาก่อน เขาก็รู้สึก ว่าอีกฝ่ายต้องมาแก้แค้นแน่นอน สุดท้ายเขารู้สึกว่าคนมากำลังกี่มาก ดังนั้นจึงไปหากงซุนหว่านเออร์

เขาเชิญชวนให้กงซุนหว่านเออร์มาอยู่ที่ห้องของเขา ทุกคนต่างก็เป็นคนของสำนักนี้เหอเหมือนกัน เวลานี้จะได้มาร่วมผ่านทุกข์ไปด้วยกัน

เมื่อกงซุนหว่านเออร์ได้ยินคำชวนจากเขา สีหน้าของนางก็แปลกไปเล็กน้อย แล้วจึงปิดปากหัวเราะ ไม่ได้ปฏิเสธ แต่ตามไปเสียวณ... มาพักอยู่ในห้องของเขา

เมื่อคนมาอยู่กันครบแล้ว ไปเสียวุ่นถึงได้พอลายใจลงไปได้บ้าง
 "มีข้าและหวานเออร์ และยังมีความช่วยเหลือจากเงินชว่นจื่อ
 ช่งเซวีย และเงินม่านเหยา ต่อให้เงาชาวนั้นปรากฏตัวก็มั่นใจได้ว่าจะต้อง
 พุ่งไปขอความช่วยเหลือจากคนอื่นได้แน่นอน" ไปเสียวุ่นคิดว่าที่
 ตัวเองทำนั้นถูกต้องอย่างมาก จากนั้นเวลาก็ผันผ่านไปเจ็ดวัน เมื่อไม่มี
 การตายเกิดขึ้นอีก ไปเสียวุ่นถึงได้คลายใจในที่สุด แล้วจึงมีเวลานึกถึง
 เรื่องของจ้าวเทียนเจียว

และเวลานี้เองจ้าวเทียนเจียวก็มาหาเขาด้วยใบหน้าแดงปลั่ง
 อารมณ์เบิกบานเปี่ยมสุข บนใบหน้านั้นประดับรอยยิ้มน้อยๆ ในสายตา
 ของคนอื่นท่าทางของเขาราวกับคนที่กำลังจะมีงานมงคลในไม่ช้า

"เสียวุ่น ข้ารู้สึกว่าคุณไม่นานแล้ว สายตาที่ศิษย์น้องหญิงเยวี่ยซาน
 มองข้ามันแตกต่างไปจากเมื่อก่อนแล้ว ฮ่าๆ" เมื่อจ้าวเทียนเจียวเดินเข้ามา
 ก็เห็นทันทีว่าในห้องของไปเสียวุ่นมีกงซุนหวานเออร์เพิ่มขึ้นมาอีกหนึ่งคน

สำหรับกงซุนหวานเออร์นั้นจ้าวเทียนเจียวไม่ได้ให้ความสนใจ
 เท่าไรนัก เพียงพยักหน้าให้แล้วก็นั่งลงตรงข้ามไปเสียวุ่นด้วยท่าทาง
 ตื่นเต้น

"เสียวุ่น ตอนนี้ได้เวลาแล้วหรือไม่ ขึ้นต่อไปพวกเราควรจะทำ
 อย่างไรดี ให้ข้าไปบอกรักศิษย์น้องหญิงเยวี่ยซานเลยหรือไม่" จ้าวเทียนเจียว
 อีกheim เอ่ยถามเร็ว

หลายวันมานี้เขารู้สึกว่าตัวเองมีความสุขอย่างยิ่ง ทุกวันจะต้อง
 ไปหาเงินเยวี่ยซาน คนทั้งสองนั่งอยู่ด้วยกัน พูดคุยกันไม่หยุด คำพูดที่
 คุยกันในช่วงที่ผ่านมาเนี่ยมากกว่าเมื่อหลายสิบปีก่อนรวมกันเสียอีก

ไปเสียวุ่นกระแอมเบาๆ ที่หนึ่ง หลังจากมองจ้าวเทียนเจียว
 สีหน้าเขาก็เปลี่ยนมาเป็นเคร่งเครียด ทั้งยังกลืนตาใส่จ้าวเทียนเจียว
 หนึ่งครั้ง

"อย่าได้ถูกความสุขชั่วครวทำให้เลอะเลือน! ศิษย์ที่จ้าวข้าถามท่าน ท่านต้องการห้วงเวลางดงามเพียงชั่วครั้งชั่วคราว หรือต้องการอยู่ด้วยกัน ยืนยาวไปจนแก่เฒ่า!" เสียงคำรามเบาๆ ของโป่เสี่ยวฉุนราวกับไม้ตี แสกหน้าจ้าวเทียนเจียว ทำให้จ้าวเทียนเจียวใจสั่นไหว รู้สึกตื่นตระหนกเล็กน้อยจึงอดแสดงสีหน้าจริงจังขึ้นไม่ได้

"ข้าไม่ต้องการห้วงเวลางดงามชั่วครั้งชั่วคราว ข้าอยากอยู่กับนาง ยืนยาวไปจนแก่เฒ่า!" จ้าวเทียนเจียวเอ่ยอย่างจริงจัง

"ศิษย์ที่จ้าว..." สีหน้าโป่เสี่ยวฉุนคลายลง แล้วจึงเอ่ยด้วยความจริงจัง "ข้ารู้ว่าตอนนี้ใจท่านคงอยากจะได้เป็นคู่บ่าเพ็ญเพียรของ ศิษย์ที่หญิงเวรียซานเต็มแก่ แต่ท่านทำเยี่ยงนี้ไม่ถูก ท่านลืมคาถา อักษรชนะที่ข้าเคยบอกไปแล้วหรือว่าต้องสูญมามีสติ!

ข้าเคยบอกท่านแล้วไม่ใช่หรือว่าเมื่อท่านดึงดูดความสนใจจากนาง และมอบความรู้สึกปลอดภัยให้แก่นางได้แล้ว ที่ท่านจำเป็นต้องทำ ไม่ใช่เดินหน้า แต่เป็นถอยออกมา!

ตอนนี้ท่านต้องทำให้นางรู้สึกว่าคุณช่างลึกลับ ต้องใช้การถอย เพื่อรุก สุดท้ายศิษย์ที่หญิงเวรียซานจะได้ตัดใจจากท่านไม่ลงอย่างไรเล่า... ดังนั้นท่านต้องปล่อยนางค้างไว้กลางอากาศ แล้วให้นางเป็นฝ่ายเข้ามา ใกล้ชิดกับท่านเอง!

จำเอาไว้ว่าท่านต้องทำเหมือนใกล้ชิดแต่ก็เหมือนห่างไกล อย่า รุกหนักรวดเร็ว ต้องค่อยๆ ยอมรับนางไปที่ละนิด สุดท้ายถึงจะทำให้ นางรู้สึกประหลาดใจที่ได้มาไม่ลงอย่างไรเล่า!"โป่เสี่ยวฉุนพูดเกลี้ยกล่อม ด้วยความเข้มงวดเพราะหวังดี จ้าวเทียนเจียวที่นั่งอยู่ตรงข้ามยิ่งฟัง ก็ยิ่งรู้สึกว่ามีเหตุผล สุดท้ายเขาจึงกัดฟันกรอด

"ได้ข้าจะทำตามที่เจ้าบอก!" กล่าวจบจ้าวเทียนเจียวก็สุดลมหายใจ เข้าลึก ก่อนจะเดินออกไปจากห้องของโป่เสี่ยวฉุนพร้อมการตัดสินใจ

เด็ดเดี่ยว

หลายวันหลังจากนั้น จ้าวเทียนเจียวก็ทำตามคำชี้แนะของไป่เสี่ยวฉวนอย่างเคร่งครัด เขาเริ่มทำตัวเหมือนไก่ลี้ซิดแต่ก็ห่างเหินกับเงินเยวี่ยซาน บางครั้งเขายังหายไปหลายวัน ต่อให้เจอหน้ากันทำที่ก็ยังเปลี่ยนเป็นเย็นชา

แต่บางครั้งเขาก็ทำตัวเป็นปกติกับนาง สถานการณ์เป็นไปเช่นนี้ บางครั้งก็ห่างเหิน บางครั้งก็ไก่ลี้ซิด ทั้งหมดนี้แรกเริ่มเงินเยวี่ยซานไม่เข้าใจ แต่ภายหลังนางก็รู้สึกโกรธ

สุดท้ายหลังจากความไม่เข้าใจและความโกรธผสมปนเปกัน นางก็รู้สึกผิดปกตินอนไม่ได้ที่จะอยากขยับเข้าไปอีกก้าวเพื่อทำความเข้าใจให้รู้แน่ชัดว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่ การแสดงออกของจ้าวเทียนเจียวทำให้นางรู้สึกว่าอีกฝ่ายแตกต่างไปจากคนในความทรงจำของตัวเองอย่างสิ้นเชิง ดังนั้นนางจึงเริ่มเป็นฝ่ายเข้าไปไก่ลี้ซิดเพราะหมายจะสืบค้นให้รู้แน่ชัด แล้วคนทั้งสองก็ไปๆ มาๆ อยู่เช่นนี้ทั้งหมดเจ็ดแปดรอบ...

ระหว่างขั้นตอนนี้เวลาก็ผ่านไปแล้วหนึ่งเดือน หนึ่งเดือนมานี้ การตายบนเรือรบก็เริ่มเกิดขึ้นอีกครั้ง คราวนี้ยังคงเกิดขึ้นที่ชั้นสี่ ไม่ใช่ในห้องที่มีผู้บำเพ็ญเพียรรวมตัวกันอยู่สามคนห้าคน แต่เป็นห้องเดี่ยวผู้ตาย...มักจะเป็นผู้บำเพ็ญเพียรที่อยู่เพียงลำพัง

เมื่อเสียงร้องโหยหวนดังขึ้น เมื่อศพหลายศพปรากฏขึ้นอีกครั้ง ใจของทุกคนบนเรือก็สั่นไหว ความหวาดกลัวแพร่กระจายไปเป็นวงกว้าง เมื่อจำนวนคนตายสะสมไปถึงห้าสิบหกสิบคน ความหวาดผวาก็อยู่ในระดับที่ทุกคนใกล้จะแบกรับต่อไปไม่ไหว

แต่ไม่ว่าจะตรวจสอบอย่างไร ไม่ว่าจะค้นหาสักเพียงใด ต่างก็ไม่พบเบาะแสใดๆ ไม่นานความเชื่อใจระหว่างทุกคนก็ลดลงมาก ต่างคนต่างคลางแคลงใจกันและกัน คนตายเปลี่ยนจากมากที่สุดคือหนึ่งคน

กลายเป็นคนละสองคน สามคน...

ที่น่าตกใจมากที่สุดก็คือครั้งหนึ่งมีคนตายทั้งหมดสิบสามคน ภายในคืนเดียว เลือดตลอดร่างของทั้งสิบสามคนนี้ต่างก็ถูกสูบจนแห้งเหือดกลายเป็นซากแห้ง ภาพเหตุการณ์นี้ทำให้ผู้บำเพ็ญเพียรทุกคนที่อยู่บนเรือสั่นสะท้านกันไปหมด

ความหวาดกลัวของไป่เสี่ยวจุนก็ได้ถึงระดับสูงสุดเช่นเดียวกัน เขารู้สึกว่าบนเรือลำนี้อันตรายเกินไป ในใจเฝ้ารอให้พวกผู้เฒ่าสามตากลบมาถึงเร็วๆ...

"หากเป็นเช่นนี้ต่อไป รอจนไปถึงแดนร้าง เรือลำนี้จะต้องมีคนตายอีกเท่าไรกัน" ไป่เสี่ยวจุนสีหน้าหดหู่ ขณะที่กำลังกระวนกระวายไม่เป็นสุข ก็ถือโอกาสเรียกผู้ติดตามสองคนนั้นของจ้าวเทียนเจียวให้มาที่ห้องตัวเอง เขารู้สึกว่ายิ่งจำนวนคนในห้องมีมากถึงจะยิ่งปลอดภัย

ผู้ติดตามสองคนนี้ก็หวาดผวายุ่งทุกเมื่อเชื่อกัน พวกเขาเองก็กังวลว่าเงาขาวนั้นจะกลับมาแก้แค้นจึงทุกข์ทรมานใจและหวาดกลัวไม่คลาย เมื่อได้ยินว่าไป่เสี่ยวจุนเรียกให้ไปหา พวกเขาก็ปิติยินดีอย่างบ้าคลั่งทันที รู้สึกว่าไป่เสี่ยวจุนช่างดีกับตัวเองยิ่งนัก จึงรีบมาโดยไม่คิดปฏิเสธ อีกทั้งยังประจบเอาใจไป่เสี่ยวจุนเป็นอย่างดี ไม่ว่าเรื่องใดที่ไป่เสี่ยวจุนต้องการ พวกเขาก็ยินดีทำให้สำเร็จคล้ายกับเป็นภาระหน้าที่อันพึงปฏิบัติ

จนกระทั่งผ่านไปอีกหลายวัน เมื่อการเดินทางครั้งนี้ดำเนินมาได้เกินครึ่งทาง จ้าวเทียนเจียวก็รับไม่ไหวอีกต่อไป เขารู้สึกว่าทุกวันนี้ตัวเองทรมานอย่างมาก ทั้งๆ ที่ผู้ภักดีรักใคร่กับเงินเยวี่ซานมาก ถึงเพียงนี้ แต่กลับไม่สามารถทำตัวใกล้ชิดมากเกินไปได้

ส่วนเงินเยวี่ซานเองก็ตั้งต้นไม่น้อย ถึงกับเป็นฝ่ายเข้าหาเขาอยู่หลายครั้งเพราะหมายจะหาคำตอบที่ต้องการ ทุกครั้งจ้าวเทียนเจียว

ลั่วนปรารถนาจะเปิดเผยความในใจของตัวเองแทบขาดใจ แต่เมื่อนึกถึงแผนการของโป๋เสี่ยวฉุน เขาก็ได้แต่กลักรู้สึกผิดใจเอาไว้

เวลานี้เขาทนไม่ไหวอีกต่อไปแล้ว วันนี้ในยามสนธยาจ้าวเทียนเจียวจึงมาที่ห้องของโป๋เสี่ยวฉุนอีกครั้ง ทันทีที่เข้ามาก็เห็นว่าโป๋เสี่ยวฉุนนอนเอนหลังอยู่ ข้างกายมีผู้ติดตามสองคนของตน คนหนึ่งกำลังบีบไหล่ให้โป๋เสี่ยวฉุน อีกคนกำลังทูลถามให้เขา ตอนที่ย้าวเทียนเจียวเดินเข้ามายังได้ยินคนหนึ่งโน้มน้าวโป๋เสี่ยวฉุนเบาๆ ด้วยว่าลงแรงพอเหมาะหรือไม่

"เสี่ยวฉุน ข้าทนไม่ไหวแล้ว ข้าอยากจะทำตามความในใจแก่นางหลายครั้งแล้ว หากเป็นอย่างนี้ต่อไปอีก อย่าว่าแต่นางเลย แม้แต่ข้าก็ยังรู้สึกว้า...คงยากที่ข้ากับศิษย์น้องหญิงเยวี่ซานจะได้ครองรักกันจนแก่เฒ่า" จ้าวเทียนเจียวสีหน้าเซื่องซึม มองโป๋เสี่ยวฉุนตาปริบๆ

บทที่ 459 สารภาพความในใจ...

หลังจากเห็นจ้าวเทียนเจียว ไปเสี่ยวฉุนก็วิ่งไปครู่หนึ่ง ช่วงเวลาที่ผ่านมาไฉ่หมัวแต่หวาดผวา ทุกวันต้องคิดว่าหากเงาขาวมาตนควรรับมือเช่นไร ส่วนจ้าวเทียนเจียวเองก็ไม่ได้มาหาเขานานมากแล้ว จนเขาแทบจะลืมเรื่องของอีกฝ่ายไป

เวลานี้เมื่อได้ยินคำพูดจากจ้าวเทียนเจียว ไปเสี่ยวฉุนก็สะดุ้งโหยง ทั้งยังรู้สึกผิดเต็มหัวใจจึงรีบหัวเราะแห้งๆ ประจบก่อนจะทำท่านับนิ้ว ต่อหน้าจ้าวเทียนเจียวคล้ายกำลังคำนวณอะไรบางอย่าง แล้วอยู่ๆ ก็ตบขาตัวเองอย่างแรง

"ถูกรังแกมาเต็มที่แล้ว พรุ่งนี้ยามเที่ยงวัน ศิษย์พี่จ้าวไปสารภาพความในใจกับศิษย์พี่หญิงเยวี่ซานเถอะ นี่คือการโจมตีสุดท้ายแล้ว นับแต่นี้ไปท่านก็สามารถโอบกอดหญิงงามกลับไปด้วยกันได้เคียงคู่กับศิษย์พี่หญิงเยวี่ซาน!" ไปเสี่ยวฉุนพูดเสียงดัง

จ้าวเทียนเจียวได้ยินเช่นนั้นก็พลันมีชีวิตชีวาขึ้นมาทันที เขาลุกขึ้นยืนเดินไปเดินมาด้วยอาการที่ทั้งฮึกเหิมทั้งตื่นเต้น บางครั้งกำหมัดแน่น บางครั้งก็ครุ่นคิดถึงผลได้ผลเสีย

"หากนางปฏิเสธแล้วจะทำอย่างไร" จ้าวเทียนเจียวชะงักผิ่ทำเอื่อยตามด้วยความกังวล

"จากประสบการณ์การบุกตะลุยสมรภูมिरักมานับสิบปีของข้าเทพแห่งความรักไปเสียวุ่น สาเหตุที่เป็นไปได้มากที่สุดที่ทำให้การสำรวจความในใจล้มเหลวก็คือระหว่างคนทั้งสองไม่มีการส่งสมความรู้สึกที่มากพอ!

แต่ท่านนั้นต่างออกไป ท่านกับศิษย์พี่หญิงเว่ยเยี่ยนสั่งสมอารมณ์ความรู้สึกต่อกันมานานมากแล้ว ดังนั้นตอนนี้สิ่งที่ท่านต้องระวังมากที่สุดก็คือคำพูด แต่เรื่องนี้ท่านวางใจได้เลย สิ่งที่ย้ำเข้าไปเสียวุ่นถนัดมากที่สุดก็คือเรื่องนี้ ข้าจะช่วยท่านเอง!" ไปเสียวุ่นโบกมือพูดด้วยท่าทางอย่างผู้อาวุโส

ตอนนี้จ้าวเทียนเจียวเคารพเลื่อมใสในตัวไปเสียวุ่นอย่างสุดใจ จนพร้อมปฏิบัติตามทุกคำพูดของไปเสียวุ่น เมื่อได้ยินประโยคนี้เขาจึงผ่อนคลายหายใจ รู้สึกว่าเมื่อมีไปเสียวุ่นคอยช่วยเหลือ ด้านสุดท้ายนี้ก็ต้องผ่านไปได้อย่างราบรื่นแน่นอน

"ข้าจะช่วยวางแผนการอย่างละเอียดให้ท่านเอง" ไปเสียวุ่นยิ้มบางๆ ด้วยท่าทางลึกลับเกินคาดเดา หลังปรึกษากับจ้าวเทียนเจียวจนดึกดื่น จ้าวเทียนเจียวถึงได้เดินออกตั้งจากไปด้วยความพึงพอใจ

ยามเที่ยงวันต่อมา ลมพัดโชยแสงแดดเจิดจ้า ผิวน้ำมหาสมุทรราบเรียบ มีเพียงคลื่นน้อยๆ กระเพื่อมไหว เมื่อมองออกไปตลอดทั้งมหาสมุทรก็ราวกับเป็นคันฉ่องสีทองบานหนึ่ง งดงามยิ่งนัก

จุดที่ห่างไปไกลสามารถมองเห็นนกทะเลลักษณะพิเศษจำนวนหนึ่งที่สามารถดำรงอยู่เหนือมหาสมุทรทางเทียนได้ พวกมันบินวนอยู่กลางนภาากาศ บางครั้งก็ส่งเสียงกู่ร้องดังสะท้อนไปรอบด้าน

จ้าวเทียนเจียวสวมชุดคลุมยาวสีครามเย็นอย่างสง่างามอยู่ตรง

หัวเรือ นัยน์ตาแฝงเร้นประกายแสงลึกล้ำ เมื่อมองไกลๆ เขาก็ดูราวกับภูเขาสูงหนึ่ง โดยเฉพาะแผ่นหลังที่ตั้งตรง พลังอำนาจน่าครั่นคร้ามที่แผ่ออกมาก็ทำให้ตลอดทั้งร่างของเขาปกคลุมด้วยปราดเกรงกลัว ทำให้ทุกคนที่มองเห็นต่างก็จดจำได้เพียงมองปราดเดียว

เขายืนอยู่ตรงนั้น ทอดสายตามองออกไปไกล มือขวาไพล่หลัง เชิดคางขึ้น ผมยวาทูกลมทะเลพัดปลิว ขับให้ใบหน้าหล่อเหลาราวรูปสลักเผยความองอาจห้าวหาญบางอย่างที่อธิบายไม่ถูกออกมา

ไม่มีใครล่วงรู้ว่าบัดนี้ข้างหูของเขามีเสียงของไป่เสี่ยวฉุนดังขึ้นมาอย่างถี่ร่ำ

"ผิดแล้วๆ เอามือซ้ายไพล่หลัง ไซ้...เงยหน้าขึ้นแล้วก็เชิดคาง... ทอดสายตาไปไกล!

สายตาดูย่ำล่อกล่!

เท้าซ้ายก้าวออกมาข้างหน้าครึ่งก้าว อืม...ท่าทางเช่นนี้ไม่เลว สีน้าแครงเครียดเกินไปแล้ว นี่ท่านกำลังจะสรรภาพความในใจไม่ใช่ไปชมขูให้คนอื่นหวาดกลัว ต้องอ่อนโยนหน่อย..."

ไป่เสี่ยวฉุนนอนหมอบอยู่ตรงมุมหนึ่งที่ห่างออกไปไม่ไกล เขามองจ้าวเทียนเจียวและคอยส่งเสียงชี้แนะตลอดเวลา บอกให้เขาปรับท่าทาง เมื่อจ้าวเทียนเจียวได้ยินก็รีบเปลี่ยนเอามือซ้ายไพล่หลัง ไม่ว่าจะเป็นคางหรือสีหน้าล้วนปรับเปลี่ยนไปตามคำบอกของไป่เสี่ยวฉุน ในใจกระวนกระวายครุ่นคิดถึงผลได้ผลเสีย ขณะเดียวกันก็เชื่อมั่นในตัวไป่เสี่ยวฉุนถึงได้กัดฟันทำต่อไป

"อย่างนั้นละ อย่างขยันนะ ไกล่จะถึงเวลาที่ท่านนัดหมายศิษย์พี่หญิงเยวี่ยซานแล้ว" ไป่เสี่ยวฉุนอีกเหิมอย่างมาก เขามองจ้าวเทียนเจียวแล้วย้อนนึกถึงเหตุการณ์ต่างๆ ในช่วงเวลาที่ผ่านมา นี่คือการเกี้ยวสตรีที่เขาเป็นคนวางแผนเองกับมือ ตอนนี้อย่างเตรียมไว้เรียบร้อย

หมดแล้ว เหลือเพียงการโจมตีสุดท้ายเท่านั้น

ต้องสำเร็จแน่! ไปเสียฉุนกำหมัดแน่น หลังจากสุดลมหายใจเข้าลึก
ก็รื้ออีกพักหนึ่ง และในที่สุด...ร่างของเงินเยวี่ซานก็เดินออกมาช้าๆ
จากห้องบนชั้นที่สอง

เงินเยวี่ซานในวันนี้ค่อนข้างจะต่างออกไปจากปกติ เห็นได้ชัด
ว่านางแต่งตัวมาด้วย ชุดคลุมยาวสีครามนี้เมื่อมาอยู่บนร่างของนาง
กลับเผยเสน่ห์เข้ายวน ผมยวของนางมัดสูงเผยให้เห็นลำคอขาว
ราวหิมะ และยังมีผิวพรรณบอบบางราวกับว่าเพียงดีดก็แตกสลายได้
ทำให้ร่างของนางที่อยู่ท่ามกลางแสงแดดเต็มเปี่ยมไปด้วยความบริสุทธิ์
งดงาม

โดยเฉพาะบนข้างแก้มของนางที่เวลานี้เป็นสีแดงปลั่งน้อยๆ
ราวกับมีความเขินอายซุกซ่อนอยู่ทุกองู และคล้ายว่านางจะรู้สึก
กระวนกระวาย นิ้วเรียวยาวราวกับแท่งเทียนที่อยู่ในชายแขนเสื้อจึง
กำเข้าหากัน แสดงให้เห็นถึงความตื่นเต้นของนางในยามนี้

นางมาที่ศาลฟ้าเรือตามการนัดหมาย และมองปราดเดียวก็เห็น
จ้าวเทียนเจียวที่ยืนอยู่ตรงหัวเรือ หลังจากชะงักฝีเท้าเล็กน้อยนางก็
สุดลมหายใจเบาๆ ก่อนจะเดินเข้าไปหาเขาช้าๆ

"มาแล้ว ไม่ต้องหันกลับไป นางเดินมามาหาท่านแล้ว!" ไปเสียฉุน
ที่นอนหมอบรีบส่งเสียงบอกด้วยความตื่นเต้น

ร่างของจ้าวเทียนเจียวสั่นน้อยๆ อย่างไม่อาจจับสังเกตได้ เขา
กอดพนักบอให้ตัวเองรักษาท่วงท่านี้เอาไว้ เมื่อแผ่กระแสจิตออกไป
จึงสัมผัสได้ว่าเงินเยวี่ซานกำลังเข้ามาใกล้ทางด้านหลัง ไม่นาน
หลังจากนั้นนางก็มาหยุดอยู่ข้างกายจ้าวเทียนเจียว เมื่อกลิ่นหอม
ลอยมาปะทะจมูก จ้าวเทียนเจียวก็รู้สึกหัวใจของตัวเองเต้นรัวแรง
อย่างมิอาจควบคุมได้

"ศิษย์พี่จ้าว ท่านให้เข้ามาด้วยเรื่องอะไรหรือ" เงินเยวี่ยซานพูดเบาๆ นิ้วเรียวยาวในชายแขนเสื้อจับชายเสื้อตัวเอง นางรู้สึกวาท่างของจ้าวเทียนเจียวตอนนี้ออกจะแปลกประหลาดไปสักหน่อย แต่นางกลับชอบมากเสียอย่างนั้น

ไปเสียฉุนเบิกตากว้าง มองตาไม่กะพริบเพราะกลัวจะพลาดเรื่องดีๆ ไป

จ้าวเทียนเจียวค่อยๆ สูดลมหายใจ เขาไม่ได้หันหน้ากลับไปแต่กักฟัน ทอดสายตามองมหาสมุทรอันห่างไกล ในสมองมีคำพูดที่ไปเสียฉุนที่แฉะลอยขึ้นมา เมื่อหายใจออกเขาก็ยกมือขวาชี้ไปยังท้องฟ้าแล้วเอ่ยด้วยเสียงทุ้มหนัก

"เยวี่ยซาน เจ้าเงยหน้ามองนภาภาคสีฟ้าสดใส นั่นสิ สีฟ้าที่ไม่มีฝุ่นผงใดๆ เจือปนนั้นเป็นตัวแทนความรู้สึกที่ข้ามต่อเจ้า ไม่แปรเปลี่ยน สิ่งโสมม ไม่มีวันเปลี่ยนแปลงตลอดกาล" น้ำเสียงทุ้มหนักทว่าเร้าร้อนของจ้าวเทียนเจียวดังออกมา คำพูดของเขาพุ่งตรงเข้าสู่หัวใจของเงินเยวี่ยซาน ทำให้ใจของนางสั่นไหว ในสมองเกิดเสียงดังอึงอล ลมหายใจยุ่งเหยิงเล็กน้อย แล้วจึงเงยหน้ามองไปยังท้องฟ้าตามที่เขาบอกโดยไม่รู้ตัว

ไปเสียฉุนเห็นภาพเหตุการณ์นี้ก็เอ่ยชื่นชมจ้าวเทียนเจียวอยู่ในใจอย่างอดไม่ได้ เขารู้สึกวาท่างที่สุดในที่สุดศิษย์พี่จ้าวก็เริ่มฉลาดขึ้นมาบ้างแล้ว ประโยคนี้ไปเสียฉุนได้ยินเองก็ยิ่งรู้สึกวาท่างที่ดียิ่ง

นี่เป็นถ้อยคำที่ข้าต้องใช้เวลานานมากเลยนะถึงจะคิดออกมาได้ ขณะที่ไปเสียฉุนกำลังล่ำพองใจ ทันใดนั้นชั่วขณะที่เงินเยวี่ยซานเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้าสดใส...

เสียงตูมดังหนึ่งครั้ง เสียงสนับทึบดังลอยมา ก็ไม่รู้ว่าสาเหตุบังเอิญหรืออย่างไร สภาพอากาศของมหาสมุทรใหญ่แห่งนี้คิดจะเปลี่ยน

ก็เปลี่ยนกะทันหัน พริบตาเดียวก่อนเมฆดำทะมึนก็รวมตัวกัน ยังไม่ทันให้ไปเสียวุ่นตั้งตัวได้ ตลอดทั้งนภาอากาศก็ตั้งครึ้นครึ้นเพราะเสียงฟ้าผ่า ท้องฟ้าสีฟ้าเปลี่ยนแปลง...จนมองแล้วไม่ใช่ไร้ฝุ่นผงใดๆ เจ็บบอกต่อไป แต่กลายเป็นสีดำอึมครึม

ไปเสียวุ่นมองอย่างทึมทื่อไปทันที จ้าวเทียนเจียวเบิกตากว้าง เงินเยวี่ยซานที่อยู่ข้างกันก็อึ้งงัน

"นี่...นี่มันเรื่องอะไรกัน" ไปเสียวุ่นตกใจจนสับสนลมหายใจ เขา รู้สึกว่านี่ไม่ชอบมาพากลอยู่มาก

จ้าวเทียนเจียวเงยบังน เงินเยวี่ยซานเองก็ไม่ว่าว่าจะพูดอะไร คล้ายรู้สึกกระอักกระอ่วน ผ่านไปครู่ใหญ่จ้าวเทียนเจียวก็กัดฟันกรอด เตรียมทำตามแผนการต่อไป ต่อให้ฟ้าดินจะไม่เป็นใจ แต่ไม่ว่าอย่างไร วันนี้เขาก็จะทำเรื่องใหญ่ในชีวิตที่ยากลำบากเรื่องนี้จนสำเร็จให้จงได้

"เยวี่ยซาน..." จ้าวเทียนเจียวชี้ไปยังมหาสมุทรใหญ่ น้ำเสียงก็เพิ่มระดับจนดังไปรอบด้าน

"เจ้าดูผิวน้ำที่เรียบนิ่งแห่งนี้สิ มันเป็นเหมือนใจของข้าที่เมื่อมีเจ้าแล้ว ก็ขอสาบานว่าจะรักเจ้าไปชั่วนิรันดร์ มีสุขร่วมเสพ มีทุกข์ร่วมต้าน ใจข้า จะไม่มีวันหวนไหวต่อสตรีใด คุณดังมหาสมุทรใหญ่แห่งนี้ที่นิ่งสงบไร้คลื่น กระเพื่อมไหว!"

เมื่อจ้าวเทียนเจียวพูดประโยคนี้จบ เงินเยวี่ยซานก็ตัวสั่นสะท้าน คล้ายซาบซึ้งใจ อดเบนสายตาไปมองผิวน้ำตามที่จ้าวเทียนเจียวชี้ ไม่ได้ ทว่าพริบตาที่มองไป...

ทันใดนั้นท่ามกลางเสียงฟ้าผ่าครืนครืน ในชั้นเมฆที่ซัดดลอบอวล ก็มีฝนเม็ดใหญ่เท่าเมล็ดถั่วเทโครมลงมาบนเรือรบเสียงดังซ่าๆ ทั้งยัง กระทบบนผิวน้ำจนกระเพื่อมเป็นคลื่น ไม่ได้เรียบนิ่งอีกต่อไป แต่กลายเป็น ลูกคลื่นที่ซัดโถมไม่หยุด...

ไปเสี้ยวจุนเกือบสะดุ้งโหยง เขาที่หลบอยู่ในมุนั้นเหงื่อเย็นๆ แดกพลั้กไปทั้งตัว เรื่องราวในวันนี้ช่างพิลึกพิลั่นยิ่งนัก ทำให้ไปเสี้ยวจุนอดที่จะคิดเหลวไหลไม่ได้

หรือว่าข้าช่วยผิดคู่... ไปเสี้ยวจุนใจหายวาบ ปวดหัวเป็นกำลัง จ้าวเทียนเจียวเองก็จะร้องไห้อยู่รอมร่อ เขารู้สึกราวกับว่าฟ้าดินตั้งตัวเป็นศัตรูกับตน ไม่ว่าตนพูดอะไร ฟ้าดินก็เปลี่ยนเป็นตรงกันข้ามเสียทุกครั้ง เวลานั้นทั้งโกรธทั้งเจ็บใจ ขณะที่ไม่รู้ว่าจะพูดอะไรต่อนั้น เงินเยวี่ยซานที่อยู่ข้างกันกลับหัวเราะคิกออกมา

เดิมทีนางกึ่งดงามมากอยู่แล้ว เวลานี้เมื่อมีรอยยิ้มปรากฏบนใบหน้า ดวงตาทั้งคู่จึงไค้งราวจันทร์เสี้ยว นางยกมือขึ้นเป็นฝ่ายดึงมือของจ้าวเทียนเจียวและมองเขาด้วยสายตาสึกซึ้ง

จ้าวเทียนเจียวตัวสั่นทึ่ม หันมามองเงินเยวี่ยซานเช่นกัน สายตาของคนทั้งสองที่ประสานกัน ช่วงขณะนี้เวลาคล้ายจะกลายเป็นนิรันดร์

เงินเยวี่ยซานชอบจ้าวเทียนเจียว นับตั้งแต่ช่วงเวลาที่เป็นบิดาของตน รับจ้าวเทียนเจียวเข้าเป็นศิษย์ นางก็ชอบศิษย์ที่ที่ออกจะทึ่มที่ทื่อว่า ถึงเวลาคับขันกลับอาจหาญเก่งกล้าผู้นี้แล้ว

ทั้งยังเคยเป็นฝ่ายเข้าไปตีสนิทก่อน แต่น่าเสียดายที่จ้าวเทียนเจียวไม่แสดงอาการเท่าไรนัก อีกทั้งปกติก็ต้องออกไปทำภารกิจข้างนอกเป็นประจำ ไม่นานเงินเยวี่ยซานจึงฝึกลงความรู้สึกนี้ไว้ในใจ บางครั้งที่ย้อนนึกถึงก็ยังต้องถอนหายใจเบาๆ

จนกระทั่งมาอยู่บนเรือรบลำนี้ เมื่อไม่กี่เดือนก่อนตอนที่เดินออกจากห้องแล้วเห็นจ้าวเทียนเจียวสวมชุดสีชมพูไปทั้งร่าง ตอนนั้นนางตกตะลึงจนตาค้าง และเรื่องราวที่เกิดขึ้นในภายหลังทำให้นางรู้สึกเหมือนตัวเองฝันไป...

ไปเสี้ยวจุนถอนหายใจยาวๆ หนึ่งครั้ง มองจ้าวเทียนเจียวและ

เงินเยวี่ซาน รู้สึกว่าต่อให้ตัวเองจะช่วยผิดคู่ แต่ก็ไม่มีปัญหาอะไรมาก
 เขาหัวเราะหึๆ รู้สึกว่าตัวเองสมกับเป็นเทพแห่งความรัก จึงเชิดคางขึ้น
 สะบัดปลายแขนเสื้อหนึ่งครั้ง พุดขึ้นเรียบๆ ด้วยท่าทางของยอดฝีมือ
 ผู้เจียบเหงา

"เข้าไปเสียวนูน..."

ทว่าประโยคหลังตัวเองของไปเสียวนูนยังไม่ทันกล่าวจบ ทันใดนั้น
 บนท้องฟ้าที่ห่างออกไปไกลก็มีสายฟ้าแลบแปลบปลาบพร้อมเสียงดัง
 อึกทึก เงาน่าหลายร่างพลันเหาะออกมาจากชั้นเมฆและตรงดิ่งมายัง
 เรือรบ!

ผู้นำก็คือผู้เฒ่าสามตาผู้นั้น!

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/3Xg2vPa>